

Emanuel lod sagtmodigt sin Haand glide ned over hendes Haar.

„Stille! Stille, Søster! Du er ikke god mod dig selv! . . . Og hvorfor vil du forarges paa mig? Har da ikke Kristus vist os Vejen, vi skal vandre . . . han, som var Guds egen Søn og dog ikke ejede det, hvortil han kunde hælde sit Hoved?“

„Aa — hvor du taler!“ afbrød Betty i opblussende Heftighed og rettede sig paany i Vejret. „Det er formasteligt! Har Gud maaske givet dig Hus og Hjem og Slægt, for at du skal lægge det Altsammen øde? Har han givet dig Hustru og Børn, for at — —“

Hun fik ikke udtalt. Emanuel lagde Haanden paa hendes Arm og saa' strengt paa hende.

„Du véd ikke længer, hvad du siger, Betty. Derfor skal nu du tie! Var det dig mon ikke tjenligere, om du gik i Rette med dig selv, før du anklagede Andre? Ogsaa dig har jo Herren hjemsøgt, Betty! Tror du ikke, han har haft et Ærinde hos dig, da han bankede paa din Dør med Dødens kolde Haand? Tror du ikke, han kom for at spørge, om du nu var hjemme for ham . . . for ham alene? Luk dit Hjærte op en Gang! Først tog Gud dit Barn og din Mand, saa fratog han dig Rigdom, Ære, Anseelse og Verdens Beundring, . . .